„Kust sina tuled?“ küsis ema.

„Metsa-laanedest“, ütles Läänetuul. „Sealt kus pitkad liaane-wäänid puust puusse keerlewad ja rägastikuks kokku laswawad; kus koledad maod niiske rohu all roomawad ja kahejalgsed innimesed ülearu olema näitawad.“

„Mis sa seal tegid?“

„Mina wahtisin sügawa jõkke, waatasin, kuida see kõrgest kaljurüngast kargates tolmuks löhkes ja pilwete poole, wikerkaari kandma ruttas. Nägin metshärga jões ujuma, aga woolawad keerud käisiwad üle tema wõimu. Pardi-parwega ühes ujus härg, need tõusiwad lendu, härg läks allawett. See oli minu meele järel Puhusin tuulekeerud kokku, et ennemuistsed määratumad puud raksudes langesiwad ja killuks löhkesiwad.“

„Muud sina ei teinud?“

„Laial rohulagetatel olen kukerpalli lõõnud, seal olen metshobuseid kihutand ja olen palmipuudest pähklaid raputand. Ja, ja, küll minul juttu rääkida oleks! Aga kes kõiki wälsalobi'eda tohib, mida teab. Tead seda jo isegi wana!“ Ja Läänetuul, wõttis ema kaelast kinni ja wapustas teda, et wana pea seljali langend oleks. See oli wägew ja tallitsemata pois.

Nüüd tuli Lõunetuul. Temal oli turban peas,

nagu Türklasel ja lai mantel õlade peal, nagu liiwa-kõrblasel.

„Aga siin on kaunis külm“, ütles Lõunetuul ja wiskas puid tule peale. „Kohe on tunda, et Põhjatuul enne tulnud.“

„Siin on nii pala, et jeakaru küpsetada wõiks“, ütles Põhjatuul.

„Sa oled ise jeakaru!“ ütles Lõunetuul.

„Kas tahate kotti!“ küsis wana. Istu sinna liwi peale ja jutusta, kus sa olid.“

„Aafrikas, ema!“ kostis Lõunetuul. „Mina olin Hottentotlastega Kaffremaal lõwijahtis. Mis rohi seal lagestikkus kaswab! On se roheline! Seal kargas metskits ja seal lippas jaanalind minuga wõidu, aga minul on ikka kergemad jalad. Mina olin kollakas liiwa-kõrbes. Seal näitab maa wälja, nagu mere põhi. Mina juhtusin suure kaubarongi wasta. Nemad tapsiwad oma wiimase kameli, et joomawett saaks, aga palju naad ei leidnud. Üllewalt kõrwetas päike, alt kuumaw liiw. Ei ole liiwakõrbel äärt ega otsa. Mina weeretasin ennast liiwa sees ja keerutasin liiwa kõrgeks sammaks; oli see üks tants! — Oleks sa näinud, kui kohkund kamel oli, ja kuida kaupmees laia kuue üle oma pea mässis. Minu ette langes ta maha, nagu Allaa, oma Jumala ette. Nüüd on nemad maetud, aga kõrge liiwa-sammas seisab nende haua

Eesti-maa-rahwa Kalender 1882, lk. 23